

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/107/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912209908
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Gandžala, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6912209908.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v právnej veci navrhovateľa EOS KSI Slovensko, s. r. o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, za ktorú koná advokát a konateľ Mgr. Tomáš Kušník, proti odporcovi W. H., nar. XX. XX. XXXX, bytom U. XXX/XX, XXX XX R. V., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Námestie Legionárov 5, 080 01 Prešov, IČO: 42 176 778, právne zastúpeného JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom, so sídlom advokátskej kancelárie J. Z. X/L., XXX XX H., o zaplatenie 1.063,53 Eur s príslušenstvom, na základe odvolania vedľajšieho účastníka proti uzneseniu Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 6C/94/2012 zo dňa 29. 01. 2013, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu **p o t v r d z u j e** .

Vedľajší účastník na strane odporcu je **p o v i n n ý** zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania, predstavujúce trovy právneho zastúpenia vo výške 83,06 Eur, na účet jeho právneho zástupcu - Advokátska kancelária TOMÁŠ KUŠNÍR s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“) uznesením č. k. 6C/94/2012 - 89 zo dňa 29. 01. 2013 odmietol odpor podaný vedľajším účastníkom proti platobnému rozkazu č. k. 6C/94/2012 - 30 zo dňa 26. 09. 2012. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že vedľajší účastník má v zásade rovnaké práva ako hlavný účastník, ktorého v súdnom konaní podporuje. Koná však iba sám za seba. Jeho postavenie nie je úplne rovnaké ako postavenie hlavného účastníka konania, pretože vedľajší účastník je vylúčený z procesných úkonov predstavujúcich dispozíciu s predmetom konania. Práva úprava obsiahnutá v Občianskom súdnom poriadku je kogentnou úpravou a účastníci konania môžu v občianskom súdnom konaní robiť len také úkony, ktoré im táto úprava dovoľuje. V skrátenom konaní, teda v konaní o vydanie platobného rozkazu, právna úprava obsiahnutá v Občianskom súdnom poriadku neupravuje právo vedľajšieho účastníka podať odpor proti platobnému rozkazu (na rozdiel od práva podať odvolanie, ktoré právna úprava vedľajšiemu účastníkovi za splnenia zákonných podmienok priznáva). Občiansky súdny poriadok výslovne upravuje prípad, kedy dôjde k zrušeniu platobného rozkazu, a to iba za predpokladu, že odporca podá včas odpor s odôvodnením vo veci samej podľa § 174 ods. 2 O.s.p. Právo podať odpor sa viaže výlučne na osobu odporcu, a preto pokiaľ v zákonnej lehote odporca nepodal odpor proti vydanému platobnému rozkazu, tento nadobudol účinky právoplatného rozsudku. Ak teda v lehote, ktorá plyní odporcovi na podanie odporu proti platobnému rozkazu, vstúpil vedľajší účastník na strane odporcu do konania, ako je tomu v tomto prípade, avšak odpor proti platobnému rozkazu nepodal, nemá vstup vedľajšieho účastníka na strane odporcu právny význam. Povinnosť súdu postupovať v konaní s vedľajším účastníkom na strane odporcu by bola daná len v prípade, ak by odporca v zákonnej lehote odpor s odôvodnením podal, čím by došlo k zrušeniu platobného rozkazu zo zákona. V tejto veci však odporca proti platobnému rozkazu

tunajšieho súdu odpor nepodal, teda súd v zmysle uvedeného odpor vedľajšieho účastníka odmietol ako odpor podaný neoprávnenou osobou. Kogentné ustanovenie § 174 ods. 2 O.s.p. nie je možné extenzívne vykladať v tom zmysle, že pokiaľ odporca odpor v zákonom stanovenej lehote nepodal, môže tak urobiť vedľajší účastník, ktorému plynie samostatná lehota na podanie odporu. Účastníci občianskoprávneho konania, a teda aj vedľajší účastník, majú iba tie práva, ktoré im Občiansky súdny poriadok priznáva.

Proti uvedenému uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie vedľajší účastník. Poukázal na to, že ide o spotrebiteľskú vec a pokiaľ zmluva obsahuje neprijateľné podmienky a žalobný nárok je súčasne v časti v zjavnom rozpore so zákonom, potom podľa § 172 ods. 7 a ods. 9 O.s.p nemôže byť platobný rozkaz vydaný, pričom súd skúma uvedené nedostatky ex offio. Predmetnú vec vôbec nebolo možné vybavovať platobným rozkazom v rozkaznom konaní, a teda ani neprichádza do úvahy možnosť polemiky o oprávnení vedľajšieho účastníka na podanie odporu. Ak vedľajší účastník vstúpi do konania v dobe, kedy ešte platobný rozkaz nenadobudol právoplatnosť, má rovnaké práva a povinnosti ako hlavný účastník, na strane ktorého vystupuje. Vedľajší účastník môže do konania vstúpiť v ktoromkoľvek štádiu konania, až do jeho právoplatného skončenia. Doručujú sa mu preto aj všetky rozhodnutia, vrátane platobného rozkazu, proti ktorým môže pri splnení zákonných podmienok podávať opravné prostriedky. Pri akceptovaní názoru o obmedzení lehoty vedľajšieho účastníka lehotou hlavného účastníka, by v praxi determinovali zachovanie lehoty vedľajšieho účastníka na podanie opravného prostriedku (odporu) napr. aj také faktory ako miera aktivity či pasivity resp. personálnych možností administratívneho aparátu súdu. Pokiaľ vedľajší účastník vstúpi do konania v čase, keď toto konanie ešte nie je právoplatne skončené a súd mu odošle platobný rozkaz (už skôr odoslaný či doručený hlavnému účastníkovi) po uplynutí nezriedka aj niekoľko desiatok dní niekedy dokonca mesiacov od vstupu vedľajšieho účastníka do konania, potom je pochopiteľné, že vedľajší účastník nemôže objektívne podať odpor v lehote počítanej od doručenia platobného rozkazu hlavnému účastníkovi, i keby podal vedľajší účastník odpor hneď v deň doručenia zo súdu. Názor o limitácii lehoty na podanie opravného prostriedku vedľajšieho účastníka lehotou hlavného účastníka tak podľa názoru odvolateľa z dôvodov objektívnych alebo i subjektívnych, ktoré nemôže vylúčiť, fakticky odníma možnosť vedľajšiemu účastníkovi konať pred súdom. Postup prvostupňového súdu považuje odvolateľ za protizákonný, nakoľko odvolateľovi bezdôvodne odníma právo byť účastníkom konania. Združenie ako právnická osoba zameraná na ochranu práv spotrebiteľov vstúpilo legitímne do konania v súlade s § 93 ods. 2,3 z vlastného podnetu v procesnej pozícii vedľajšieho účastníka na strane žalovaného spotrebiteľa. Takto zvolený procesný postup vstupu vedľajšieho účastníka do konania je zákonne rovnocenný so vstupom do konania na základe výzvy niektorého z účastníkov urobenej prostredníctvom súdu a nepredpokladá súhlas spotrebiteľa so vstupom do konania, dokonca ani vedomosť spotrebiteľa so vstupom do konania. Ustanovenie § 201 O.s.p. sa vzťahuje iba na vedľajšieho účastníka v zmysle § 93 ods. 1 O.s.p., ktorý do konania vstupuje z dôvodu, že má právny záujem na výsledku konania. Iná situácia je pri druhej skupine vedľajšieho účastníctva podľa § 93 ods. 2 O.s.p. Tento vedľajší účastník vystupuje na podporu účastníka, ktorý je spotrebiteľom a ktorý často nedokáže poukázať na neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách a na nekalé obchodné praktiky dodávateľov. Aj prípadný nesúhlas hlavného účastníka s podaným odporom, ktorý v jeho prospech podal vedľajší účastník, musí byť „kvalifikovaný“, teda hlavný účastník ho urobí so znalosťou vecí. Súd musí posúdiť osobnostné dispozície hlavného účastníka správne chápať význam úkonu vedľajšieho účastníka a musí posúdiť samotný úkon, či tento je v prospech hlavného účastníka, ktorého v konaní podporuje alebo tento úkon odporuje jeho záujmom. Súd preto neodmietne odpor vedľajšieho účastníka, ktorý je zjavne v prospech jeho oprávnených záujmov, o ktorých hlavný účastník nemusí byť informovaný. Prípadná nečinnosť žalovaného nemôže byť posudzovaná ako konkludentný súhlas s uplatnenou žalobou, ale je prejavom rezignácie neinformovaného spotrebiteľa, ktorý častokrát nevie o čiastočnej neplatnosti právneho titulu ani o premlčaní pohľadávky, ktorá je voči nemu uplatňovaná a naviac súdy ho dostatočne účinne odrádzajú od podania odporu poučením v platobnom rozkaze o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť za odpor proti platobnému rozkazu súdny poplatok, ktorý je v priamom rozpore s ustanovením § 4 ods. 2 písm. za) zákona č. 71/1992 Zb. v znení neskorších predpisov. Odvolateľ poukázal ďalej poukázal na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie a na to, že vedľajší účastník chce naplniť ciele Európskej únie pri ochrane spotrebiteľa a paradoxne súd mu v tom bráni tým, že oznámenie vedľajšieho účastníka o vstupe do konania svojvoľne neberie do úvahy a nekoná s ním vôbec ako s účastníkom konania. Ak súd nekonal s vedľajším účastníkom ako s účastníkom konania, postupoval v rozpore s cieľmi Európskej únie pri zabezpečení vysokej úrovne ochrany spotrebiteľa deklarovanej v čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 38 a 47

Charty základných práv Európskej únie, ale aj v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora EÚ. Takýto nesprávny postup súdu znemožnil realizáciu procesných práv vedľajšieho účastníka, ktoré sú mu priznané v občianskom súdnom konaní, čím bola vedľajšiemu účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom (§221 ods. 1 písm. f) O.s.p.) S poukazom na uvedené navrhuje odvolateľ napadnuté uznesenie okresného súdu ako zjavne odporujúce zákonu, zrušiť.

K odvolaniu vedľajšieho účastníka sa vyjadril navrhovateľ a uviedol, že rozhodnutie prvostupňového súdu považuje za správne, platobný rozkaz bol odporcovi doručený do vlastných rúk, avšak odporca bol v konaní nečinný a nárok priznaný platobným rozkazom žiadny spôsobom nerozporoval. Vedľajší účastník vstúpil do konania z vlastnej iniciatívy na podporu odporcu, avšak nikdy nebol s odporcom v kontakte. Ak zastáva názor, že spotrebiteľia často pod vplyvom okolností rezignujú na bránenie sa, ako aj na možnosť využívania právnych služieb, vedľajšiemu účastníkovi nič nebránilo, aby kontaktoval odporcu a pomohol mu v spore, napr. aj podaním spoločného odporu v 15 dňovej zákonnej lehote. Navrhovateľ zastáva názor, že vedľajší účastník má právo podať odpor iba v tých prípadoch, kedy z právneho predpisu vyplýva výslovne spôsob vyrovnania vzťahu medzi ním a účastníkom. V predmetnom prípade je však odpor podaný neoprávnenou osobou a oneskorene. Odvolateľ ďalej poukázal na súvisiace rozhodnutia súdov v Slovenskej republike. S ohľadom na uvedené navrhovateľ žiada, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v zmysle § 219 ods. 1,2 O.s.p. potvrdil. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania v celkovej výške 83,06 Eur.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) vec preskúmal v rozsahu určenom ustanovením § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie vedľajšieho účastníka na strane odporcu nie je dôvodné. Odvolací súd predovšetkým poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. 10. 2013, v konaní vedenom pod sp. zn. 6Cdo/357/2012, ktorého právny názor si osvojil.

Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ podal návrh na začatie konania podaním doručeným okresnému súdu dňa 30. 07. 2012, ktorým sa domáhal voči odporcovi zaplata sumy 1.063,53 Eur s príslušenstvom. Následne okresný súd vydal vo veci platobný rozkaz č. k. 6C/94/2012 - 30 zo dňa 26. 09. 2012, ktorým uložil odporcovi, aby do 15 dní od doručenia platobného rozkazu zaplatil navrhovateľovi sumu 1.063,53 Eur spolu s 9,50%-ným ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.063,53 Eur od 16. 12. 2006 do zaplata a nahradil trovy konania vo výške 312,05 Eur, všetko na presne špecifikovaný bankový účet, alebo aby v tej istej lehote podal písomne odpor na súde. Platobný rozkaz bol odporcovi doručený do vlastných rúk až dňa 10. 12. 2012 (viď doručienka pripojená k č.l. 59 spisu). Odporca proti uvedenému platobnému rozkazu odpor nepodal.

Podaním zo dňa 14. 09. 2012, doručeným okresnému súdu dňa 26. 09. 2012 (č.l.32 spisu) oznámilo Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS so sídlom v Prešove, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník „na podporu účastníka, W. H., ako vedľajší účastník.“. Zároveň žiadalo súd, aby mu doručil návrh na začatie konania a jeho prílohy a navrhol, aby mu súd priznal náhradu trov konania. Okresný súd mu predmetný platobný rozkaz s návrhom doručil (prostredníctvom právneho zástupcu) dňa 07. 11. 2012 (viď doručienka k č.l. 35 spisu). Vedľajší účastník následne podal odpor zo dňa 07. 11. 2012, doručený prvostupňovému súdu dňa 09. 11. 2012.

Okresný súd odvolaním napadnutým uznesením, vyhláseným na pojednávaní dňa 29. 01. 2013 č. k. 6C/94/2012 - 86 (na uznesení nesprávne uvedené č. k. 6C//2012 - 86, túto zrejmu nesprávnosť bude potrebné prvostupňovým súdom odstrániť vydaním opravného uznesenia) odpor vedľajšieho účastníka odmietol, ako podaný neoprávnenou osobou.

Odvolací súd považoval za zásadné vyporiadať sa s právnou otázkou, či aj v skrátanom - rozkaznom konaní, ktorého výsledkom je platobný rozkaz, nastávajú plnohodnotné procesné účinky

vzniku vedľajšieho účasťníctva samotným oznámením tretieho subjektu (t.j. v danom prípade Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS), že ako vedľajší účastník vstupuje do konania na strane niektorého z účastníkov.

Ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je (§ 93 ods. 1 O. s. p.). Ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu (§ 93 ods. 2 O. s. p.). Do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účasťníctva súd rozhodne len na návrh (§ 93 ods. 3 O. s. p.). V konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností (§ 93 ods. 4 O. s. p.).

Z vyššie citovaného ustanovenia § 93 O.s.p. vyplýva, že účelom vedľajšieho účasťníctva je „pomoc v spore“ niektorému z účastníkov. Vedľajší účastník je motivovaný víťazstvom v spore toho účastníka, ku ktorému pristúpil. Táto motivácia je daná buď právnym záujmom vedľajšieho účastníka na takomto výsledku konania, o ktorý ide spravidla vtedy, ak rozhodnutím bude vo svojich dôsledkoch dotknuté jeho právne postavenie (práva a povinnosti vyplývajúce z hmotného práva), alebo je v zmysle ustanovenia § 93 ods. 2 O. s. p. daná predmetom jeho činnosti, ktorým je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

V zásade platí, že tretia osoba sa stáva vedľajším účastníkom konania v okamihu, keď dôjde súdu jej oznámenie, že ako vedľajší účastník vstupuje do konania na strane niektorého z účastníkov. To však neznamena, že tieto účinky nastávajú vždy v každom konaní, resp. v každom štádiu konania. V danom prípade ide o skrátene konanie, v ktorom okresný súd vydal dňa 26. 09. 2012 platobný rozkaz, ktorý bol účastníkom riadne doručený (odporcovi dňa 10. 12. 2012 a vedľajšiemu účastníkovi dňa 07. 11. 2012). Skrátene konanie v porovnaní s klasickým (reálnym) sporovým konaním vykazuje výrazné odlišnosti, pretože sa realizuje bez nariadenia pojednávania a bez vykonania dokazovania, pričom jeho podstatou je rýchle, hospodárne a účinné rozhodnutie o uplatnených peňažných nárokoch navrhovateľa, pričom vo vzťahu k odporcovi je akcentovaná zásada „bdelym patrí právo“. Fakticky to znamená, že pokiaľ odporca v tomto štádiu konania nevyvíja žiadnu procesnú aktivitu (platobný rozkaz sa vydáva spravidla bez jeho vypočutia, len na základe skutočností uvádzaných navrhovateľom a pričom žaloba sa doručuje až s platobným rozkazom, ako tomu bolo aj v preskúmvanej veci), čiže ak odporca v tomto štádiu konania neuplatňuje svoje procesné práva, nemôže tak procesne účinne urobiť ani subjekt, ktorý oznámi súdu, že vstupuje do konania na jeho strane ako vedľajší účastník. V tomto štádiu konania sa teda nemôže naplniť zmysel vedľajšieho účasťníctva, ktorým je „pomoc v spore“. Táto pomoc sa môže najskôr efektívne prejavíť až vtedy, keď bude proti platobnému rozkazu podaný odpor hlavným účastníkom - samotným odporcom. Až po takomto, vo svojej podstate formálne jednoduchom a zároveň účinnom procesnom úkone odporcu, ktorým urobí uplatnený nárok sporným (odporuje mu), môže byť naplnený zmysel a obsah vedľajšieho účasťníctva, pomáhať v konaní hlavnému účastníkovi a podporovať ho s cieľom prispieť k ochrane jeho práv (v prípade vedľajšieho účasťníctva podľa § 93 ods. 2 O. s. p.), prípadne aj svojich vlastných práv plynúcich mu z hmotnoprávných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov (v prípade vedľajšieho účasťníctva podľa § 93 ods. 1 O. s. p.). V posudzovanom prípade bol odporcovi navyše doručený platobný rozkaz spolu s návrhom na začatie konania s prílohami aj s odporom vedľajšieho účastníka. Napriek uvedenému bol odporca v konaní nečinný.

Z uvedeného vyplýva, že ak v prejednávanej veci odporca aj napriek tomu, že mu bol platobný rozkaz riadne doručený, predmetný peňažný nárok navrhovateľa nerozporoval (včas podaným odporom s odôvodnením), je možné konštatovať jedine to, že platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť. Ak by mal odporca za to, že uplatňovaný nárok navrhovateľa v danej veci je sporný, mal možnosť podať voči riadne doručenému platobnému rozkazu odpor, pričom na následok nadobudnutia právoplatnosti platobného rozkazu v prípade nečinnosti - nepodania odporu s odôvodnením, bol náležite poučený. Odvolací súd v týchto súvislostiach s prihliadnutím na účel občianskeho súdneho konania, ktorým je spravodlivá ochrana práv, poukazuje, že podmienka odôvodnenia odporu je splnená už jednoduchým vyjadrením

nesúhlasu s povinnosťou uloženou platobným rozkazom. Podľa názoru odvolacieho súdu, právo podať odpor proti platobnému rozkazu, má v zmysle § 174 ods. 2 O.s.p. výslovne len odporca, nakoľko ide o jeho významné dispozičné oprávnenie naplňajúce jednu zo základných zásad občianskeho súdneho konania (zásadu dispozičnú). Iba odporca rozhoduje o tom, či podaním odporu odstráni platobný rozkaz ako formu rozhodnutia vo veci samej a bude pokračovať v konaní podľa prejednávanej zásady a zásady kontradiktórnosti. Pokiaľ by sa priznalo právo podať odpor aj vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, došlo by tým k popretiu tohto dispozičného práva odporcu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 6 Cdo/357/2012 zo dňa 30. 10. 2013 poukázal na viaceré právne otázky, ktoré by vyvolalo konštatovanie záveru prípustnosti vzniku vedľajšieho účastníka na strane odporcu už v skrátanom konaní, a to konkrétne, „či sa aj vedľajšiemu účastníkovi má doručiť platobný rozkaz do vlastných rúk bez možnosti náhradného doručenia, či sa mu vôbec má doručiť platobný rozkaz, ak oznámil vstup do konania až po jeho vydaní (vzhľadom na zásadu vyplývajúcu z § 154 ods. 1 O. s. p., v zmysle ktorej je pre rozhodnutie súdu rozhodujúci stav v čase vyhlásenia či vydania rozhodnutia), či má právo podať odpor, ak ustanovenie § 174 ods. 2 výslovne priznáva právo podať odpor len odporcovi, odkedy mu plynie lehota na podanie odporu, či ním podaný odpor má rovnaké účinky ako odpor podaný odporcom, t. j. zrušenie platobného rozkazu v zmysle § 174 ods. 2 prvá veta O. s. p.“, pričom dovolací súd v týchto súvislostiach konštatoval, že „odpoveď na tieto otázky by vyžadovala tvorbu nových procesných pravidiel súdom, ktorá by presiahla rámec prípustného sudcovského dotvárania práva, najmä ak O. s. p. je právnym predpisom verejnoprávnej povahy. Došlo by tým k neprípustnému narušeniu princípu delby moci ako jednej zo základných charakteristík právneho štátu.“

Pokiaľ vedľajší účastník v podanom odvolaní poukázal na zásadu ochrany práv spotrebiteľa v súdnom konaní v súvislosti s jeho činnosťou, odvolací súd opätovne poukazuje na už uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v ktorom dovolací súd konštatoval, že „realizáciou ochrany spotrebiteľa, zaručenej právom EÚ, je v skrátanom konaní ustanovenie § 172 ods. 9 O. s. p., podľa ktorého ak sa uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy a odporcom je spotrebiteľ, súd nevydá platobný rozkaz, ak zmluva obsahuje neprijateľné podmienky. Prípadné nerešpektovanie tohto zákazu súdom nemožno riešiť neprípustným (princípu delby moci odporujúcim) vytváraním nových procesných pravidiel meniacich zmysel inštitútu vedľajšieho účastníctva. Je vecou zákonodarcu, aby zväžil rozšírenie ochrany spotrebiteľa v skrátanom konaní napr. zavedením inštitútu prieskumu platobného rozkazu v spotrebiteľskej veci obdobne ako túto možnosť upravuje už spomínané Nariadenie o európskom platobnom rozkaze.“

Z uvedeného vyplýva, že okresný súd rozhodol vecne správne, keď odpor proti platobnému rozkazu podaný vedľajším účastníkom na strane odporcu odmietol ako odpor, ktorý bol podaný neoprávnenou osobou. Odvolací súd preto napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu ako vecne správne podľa ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 224 ods. 1, v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Navrhovateľ bol v odvolacom konaní úspešný a preto mu podľa vyššie citovaných ustanovení vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania voči vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, ktorý bol v odvolacom konaní neúspešný. Ako už bolo uvedené, trovy odvolacieho konania (predstavujúce trovy právneho zastúpenia) si uplatnil v písomnom vyjadrení k odvolaniu vedľajšieho účastníka na strane odporcu. Za uvedený úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu prináleží tarifná odmena vo výške 61,41 Eur (základná sadzba tarifnej odmeny určená z hodnoty sporu podľa § 10 ods. 1 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, v znení zmien a doplnkov, ďalej len „vyhláška“) a režijná paušálna náhrada výdavkov (§ 16 ods. 3 vyhlášky) v sume 7,81 Eur, teda spolu 69,22 Eur. Keďže právny zástupca navrhovateľa je platiteľom DPH, uvedené položky sa zvyšujú (podľa § 18 ods. 3 vyhlášky, v znení vyhl. č. 209/2009 Z.z., účinnej od 01. 06. 2009) o 20 % DPH, teda o sumu 13,84 Eur. Celková náhrada trov odvolacieho konania navrhovateľa potom predstavuje 83,06 Eur.

Podľa § 149 ods. 1 O.s.p. je vedľajší účastník na strane odporcu povinný zaplatiť uvedené trovy odvolacieho konania na účet právneho zástupcu navrhovateľa.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.